

ledes af Hr. Meyer, blev ogsaa sunget under almindeligt Bifald.

I har vel hørt, der tales om, at Kvinderne vil stemme, og „Hvad vi vil“ i Pressen kom, ti Mændene var slemme; de sad i Ting, de sad i Raad, men øved ikke Spor af Daad, vi var forvist til Naal og Traad og Køkkenet derhjemme.

Men snart fra Mændenes Gebet man Bud til Kvinden skikker, fra Skoler, Universitet, fra Handel og Fabriker; en Masse Kvinder mødte frem, først lo man nok saa smaat af dem, men Konkurrencen den blev slem og Spot nu slagen ligger.

Hvad er det da, vi Kvinder skal: *de dulgte Ævner prøve*, et Køn er dog kun Enkelttal, men to kan Stordaad øve; først lige Løn er det vi vil og alle Kræfters frie Spil, men der maa raabes dygtigt til, ti Mændene er døde.

Men Lighed staar paa vort Emblem og Manden er ej Fjenden, nej, i det herskende System er Kvindens Fjende: **Kvinden!** før selv hun vil, det nytter ej at ta'e mod Mændene paa Vej, men kommer hun og Du og jeg, er det System i Vinden.

Tak, Borgerkvinde, for dit Mod, og dristig frem med Kravet, det snoer sig som en lille Flod, der søger ud mod Havet, og Livet selv er som et Fjeld, ved Vaartid Gletscher staar paa Hæld, og *Floden stiger, i dens Væld al Modstand bliv begravet*.

Koldinghus.

Hvem kender ikke de mægtige Ruiner af Koldinghus, som ligger straks Nord for Kolding, der med sine mange Minder og Sagn drager den Rejsendes Opmærksomhed til sig. Opført i Middelalderen af Hertug Abel, fra hvilke Tider man endnu har Levninger af Sagn og Minder at fortælle, fremtræder Ruinerne alligevel moderniseret i Chr. IV.'s Stil med sine smaa ottekantede Taarne.

I den mørke Kælder vises Skipper Klemens Fængsel ligesom der i Slottet vises det Værelse, hvor Chr. III. døde, og den store Riddersal.

Fra Resterne af Kirken har man Udsigt over Koldingby. Ruinen er vel vedligeholdt, og det er ikke sjældent, at der endnu afholdes Fester i den underlig tiltalende Ruin. Men ligger end Koldinghus i Ruin, saa er der Liv i Koldingby, baade hvad de aktive Forretningsfolk angaar og Politikens aldrig hvilende Agitation. Her har Danmarks største politiske Agitator, Hr. C. Berg, sin Hovedresidens; her trykkes mindst et halvt Dusin af hans Blade i

„Kolding Folkeblad“s Trykkeri. I Kolding holdtes Bergs bekendte Protestmøde, og her jublede Tusinder, da Berg kom ud af Fængslet for igen at samles med sine Venner. Saa, medens Højre med nogle faa Hundreder holdt deres Møde i Koldinghus Ruin, mødte ligesaa mange Tusinder for at hylde Berg og fortælle ham, at de satte deres Haab til, at han vilde føre Folkets Sag til Sejr mod Regeringens provisoriske Love. — Der var den Dag Løftelse over Koldingby. Der var Frygt fra Autoriteternes Side, saa Soldaterne laa rede i Fredericia til at møde ved første Vink. Men med andre Mærkværdigheder, som Kolding ejer, har de ogsaa en Borgmester, til hvem den hele By ser op med Tillid.

Den jævne og stilsfærdige Borgmester Schøring var tryk og rolig for, at Folkemassen vilde holde Orden og Ro; han kendte de gode Jyder, og lod Gendarmerne blive hjemme. Dem har i det hele taget Borgmesteren aldrig Brug for, han nævner ikke, de skal slide paa deres smukke, lyseblaa Klæder, derfor besørger alt i Byen uden dem. Bergs Møde gik med al sin høje Jubel stille af, men endnu venter Folket paa de store Løfters Opfyldelse, eller venter det ikke mere? —

Et er imidlertid vist, der er intet smaat ved den By, som Bergs storslaaede Skikkelse og aldrig smaalige Person har ydet sine bedste Tanker og Følelser. Man imponeres ligefrem ved f. Ex. et Højskolehjem, som for nylig er bygget med en Foredragssal, stor og hvælvet som en Kirke. Bygningen har kostet 90,000 Kroner at opføre, og Medlemmerne er 800, der slutter sig om Højskolehjemmet. Medens den elskværdige Vært Ole Larsen med sin udmærkede Hustru gør det hyggeligt i de smukke Stuer for Rejsende og Medlemmer, holdes der Utaal af Møder i den store Forsamlingsal.

Her holdes religiøse Foredrag, politiske og sociale, her læste Digterne Schandorph og Drachmann op paa deres Turné, her tales om Fredssagen og meget andet, ti det er det mærkelige ved Tingene, at trods den stærke politiske Bevægelse og den skarpe Adskillelse mellem Partiernes, saa er man i Højskolehjemmet fuldstændig paa neutral Grund, hvilket maaské væsenlig skyldes den humane Formand, Hr. Landstingsmand Konrad Jørgensen, Udgiveren af „Højskolebladet“.

Dog ét undrer man sig over ikke at finde inden for en saa livlig og opagiteret Egn som Kolding — og det er — Kvindeforeninger. — Hvorfor forstaar de forstandige jydsk Kvinder ikke, at det ikke er Mændene, der vil skaffe dem deres Rettigheder, hvorfor forstaar de ikke, at intet Steds findes bedre Kvindesagskæmper end i en Egn, hvor Folket har modtaget en saa stærk Paavirkning baade af Højskolen og af det politiske Liv. Her er god Jordbund. Kvinderne bør ikke tøve med at danne en *Kvindeforening*.

Studentersamfundets fri Theater.

Studentersamfundets fri Theater gav sin første og eneste Forestilling for denne Sæson forrige Lørdag Aften paa Folketheatret, hvor der var samlet et talrigt og elegant Publikum, som med usvækket Interesse fulgte

hele den lange Forestilling, der varede fra Kl. 7 til hen ad Midnat.

Det fri Theater har, som bekendt, sit Forbillede i *Théâtre libre* i Paris, og Meningen med Ordet „fri“ er den, at der her opføres Stykker af literært Værd, der af en eller anden Grund ikke antages til Opførelse paa andre Theatre af Rang. Saaledes blev „Gengangere“ af Ibsen spillet paa *Théâtre libre* ifjor, og „Vildanden“ forberedes til Opførelse i denne Uge.

Prémieren paa vort *Théâtre libre* var Zolas eneste store Drama „Thérèse Raquin“ samt Gustav Esmanns lille Skuespil „Enkemænd“.

„Thérèse Raquin“ er et mægtigt Drama, der sjunger Hævn og Straf over de skyldige straks efter, at Forbrydelsen er begaaet. Evmeniderne, de vrede Furier, forfølger den brødefulde Mand og Kvinde fra det Øjeblik, de enedes om at drukne den stakkels Camille, Thérèses sygelige Mand og Laurents Ven, i Seimens gule Vande, og pisker dem med Skorpioner, saar Had og Vrede og Bitterhed mellem de to, der elskede hinanden med saa ubændig Voldsomhed, at intet skulde hindre dem i at naa deres Maal, det at eje hinanden, at være salige, vandre sammen i Sol og Glæde Livets lange lykkelige Vej — intet. Men den døde Mands Skygge driver dem begge til Vanvidets Raseri, forhindrer dem fra, skønt lovmæssigt forenede, nogen Sinde at eje hinanden og fører dem til Slutning saa vidt, at de gensidigt vil myrde hinanden, den ene med Gift, den anden med den blanke Kniv, fordi Livet sammen er en værre Helvedes Straf og Pine, end tænkes kan.

Der er over dette Drama noget saa menneskelig sandt, stærke Lidenskaber kæmper i det skjulte ved Siden af den skikkeligste Spidsborgerlighed, giver sig Udslag med en saa ureflekteret Voldsomhed, at Publikum gribes i dets inderste Sjel, rives med og føres ind i hele den stærke Stemning, den forunderlige Uhygge, som raader i dette Stykke Menneskeliv, fremstillet paa Scenen. Og over disse løsslupne Drifter, denne stærke Lidenskab, denne vilde Skræk for det usynlige, den dødes, den myrdedes isnende Aandepust, der gør selve Brudenatten og det af Roser duftende Værelse til et Rædselens Torturkammer, hvor Bruden gyser tilbage for Brudgommens Kys, — over alt dette hviler som den evige Ild, det blinkende Hævnens Sværd, Moderens flammende Øjne, det eneste levende i hendes døde Legeme. Det var Brudenatten, at hun, tilkaldt af de vanvittige Skrig, der lød fra den unge Kone, ilede til og blev Vidne til de tvendes grufulde Bekendelser, som lamslog hendes stakkels Legeme, men bevarede hendes Aand frisk.

Ingen i Verden kan sige, at dette Drama ikke er moralsk. Det er moralsk i sin dybeste Grund, det prædiker højlydt: at Forbrydelsen følges af Samvittighedsnag og forvandler Kærlighed til Had. Hvad gør saa det, at vi maaské ser Lidenskaberne fremstillet mere intensivt, end vi er vant til! Vi skylder det fri Theaters Bestyrelse Tak, fordi den gav os „Thérèse Raquin“, viste os Forbrydelsens Drama.

Skuespillerne blev revne med af de store Opgaver, der her bødes dem. Fru Secher spillede stort og ofte med en ægte Klang i Replikernes Tonefald; navnlig fyldte hun i